

[Mette Madsen]

som det europæiske bygningsfredningsår, Viva Venezia, den europæiske museumspris og symposierne om filmstøtte og om »the future for the performing arts«. Det er egentlig besynderligt, at ministeren ikke nævner Europa. Eller er det? Er ordet Europa efterhånden et uartigt ord i en socialdemokratisk mund?

Og ministeren taler om kultureksport, men ikke et ord om kulturimport. Er vi danske da så enestående og selvtilstrækkelige, at vi helt kan klare os uden impulser udefra? Og å propos kultureksport et direkte spørgsmål: hvordan udnytter vi f. eks. det danske hus i Paris?

I afsnittet om kulturformidling, som også venstre finder er en meget vigtig ting i kulturpolitikken, taler ministeren om grupper, der hidtil har været underforsynede. Ser vi bort fra de forskelle, der kan være rent geografisk, mener jeg nok, at kulturtilbuddene har eksisteret for alle, men at ikke alle har været klar over, at disse ting også var til for dem. Og får vi ikke lært børnene i skolen at bruge de kulturtilbud, de som voksne skal være med til at betale, vil vi fortsat have medborgere, der er modstandere af enhver form for kulturstøtte og dermed går glip af de glæder og berigelser, der ligger i de tilbud, kunststøtten går til.

Det glæder os i venstre at se ministerens tanker om at få kunstnerne ud i skolemiljøet. Det viser, at ministeren har læst vort kulturpolitiske program for 1975, hvorfra jeg citerer:

»Børnene fra de første klasser skal vænnes til at se på og tage stilling til levende teater, film, kunstudstillinger m.v. I skolen bør der tages initiativ til, at hver skoleelev ser et antal teaterforestillinger om året og møder den levende musik og kunst.«

Og der står videre:

»Kunne man tænke sig, at det rette samspil og den bedst mulige forståelse kunne opnås ved, at skolen fik mulighed for årligt at have kontakt med udøvende kunstnere? En skuespiller i f. eks. 2-4 uger, en bildende kunstner i måske 1-4 uger, en musiker eller komponist eller en forfatter en uges tid og lejlighedsvis tegnere, designere, cirkusartister, mediefolk osv.«

Jeg er glad for, at ministeren har haft fat i denne pjece fra venstre, og jeg håber, at hun

senere vil fremlægge flere af de gode tanker, der ligger i den.

Må jeg for øvrigt sige om børn og kultur, at jeg har været meget skuffet over bogen »Kulturens børn«. Jeg synes, man har arbejdet for meget med de ydre ting og ikke rigtig har fået fat i det, der er det egentlige, når det gælder børn. Det er først og fremmest deres tryghed i familien og så det behov, børn har for at have deres egen hemmelige verden med deres egne love og deres egne tabuer, en verden, som emsige voksne ikke skal møve sig ind i.

Selv om bogen ingen konklusion har, får man alligevel en fornemmelse af, at det hele går ud på at socialisere børnene til samfundet. Også her gælder det for venstre, at der skal være mange og gode tilbud, men ikke påbud, ikke styring. Vi vil her i dag som så mange gange før understrege, at de statslige og kommunale tilbud ikke må kvæle det frivillige arbejde, som er en del af vor kulturelle tradition, og som mange voksne stadig ofrer tid og sind på i foreninger og frivillige korps, og som er en sund modvægt mod den ensretningens fare, der ligger i, at det offentlige overtager en større og større del af fritidstilbuddene.

Ministeren taler også meget om de økonomiske forhold i de fattige firsere. Ja, ja, så fattige er vi da ikke, kun lidt mindre rige. Der er da også noget, der hedder prioritering, prioritering på statsbudgettet, i kulturministeriet, i de enkelte institutioner. Det er derfor alt for let, når der skal spares, hele tiden at lade sorteper gå videre. Det giver i mange tilfælde alt for lidt for pengene, og det kunne vel også tænkes, at vi netop på kulturbudgetterne i en økonomisk vanskelig tid skulle tildele lidt mere, end man giver andre områder.

Hele redegørelsen er en beskrivelse af det socialdemokratiske drømmesamfund, hvor alle gode ting uddeles af gavmilde socialdemokratiske hænder, og hvor alt styres af det offentlige, teatre, biografer, kunstgallerier, og hvor alt salg af billetter, billedkunst, musik og bøger foregår gennem det socialdemokratiske dominerede Arte. Jeg må nok sige, at der er megen vanetænkning med hensyn til, at det automatisk skal være Arte, der sidder på alt. Jeg synes, vi trænger til at få diskuteret, om ikke der kan opstilles modstykker, andre